

Nødskrig, som hidtil har lydt over Landet. Nu er man selv med til at gennemføre denne Ordning, enten saa det socialdemokratiske Ændringsforslag bliver forkastet eller ej, og det nytter ikke, at man henviser Ansvar et derfor til andre Skuldre, det maa hvile paa Socialdemokratiets egne.

Saa havde jeg udover dette ønsket at give en større Bevægelsesfrihed for Kommunerne end den, det foreliggende Ændringsforslag giver Plads for, og jeg antager, at det var ud fra Bedrøvelsen derved, at det ærede Medlems dybtfølte Kondolence til mig i Begyndelsen af hans Tale fremkom. Det ærede Medlem skal slet ikke være ked af det, som her er sket; jeg er det aldeles ikke, og for min Skyld behøver det ærede Medlem ikke at være det. Jeg havde ønsket at give Mulighed for, at Kommuner indenfor den samme Type kunde tage Hensyn til Livsvilkaarenes Forskelligartethed. Der er forskelligartede Livsvilkaar i en nordsjællandsk Landkommune og i en midt- eller vestjydsk Hedekommune. Da jeg oprindelig fremsatte Aldersrenteforslaget i 1921, søgte jeg ved at opstille 3 Skalaer for Landkommunerne at give Adgang til en lignende Hensyntagen til den enkelte Landkommunes Forhold. Det lykkedes ikke den Gang, det er heller ikke lykkedes nu, hvor jeg havde ønsket at gøre dette gennem en glidende Skalas Opstilling. Jeg kan beklage det, men det er selvsagt ikke et saadant Hovedpunkt, at jeg af Hensyn til Ofringen af dette vilde stille Gennemførelsen af en ny Aldersrenteordning med den Bespærelse, som deraf skulde følge, i Fare.

Jeg havde endvidere ønsket at give Kommunerne en Bevægelsesfrihed, som gav Adgang til at afbøde særlig Trang hos de enkelte Aldersrentenydere, og jeg havde ønsket at gøre det i Erkendelsen af, at det er en Mangel ved den gældende Aldersrentelov, at Kommunalbestyrelserne er ganske hindret i i en særlig trang Tid for en Aldersrentenyder under nogen Form at komme ham til Hjælp, medmindre da hans Trang er begrundet i Sygdom. Det har været en væsentlig Mangel, og derfor har jeg ønsket at afhjælpe den paa den af mig foreslaaede Maade.

Jeg har imidlertid, saaledes som det ogsaa fremkom ved første Behandling, hos de Partier, som nu danner Flertallet under Nr. 2 fundet Udtryk for ikke ringe Ængstelse ved at give en saa stor Bevægelsesmargen, som det var foreslaaet. Og hvori bundede nu denne Ængstelse? Den bundede i Frygten for en Genopstaaen af det Misbrug

af denne Bevægelsesfrihed med agitatoriske Formaal, som særlig fra socialdemokratisk Side saa stærkt er fremkommet under Alderdomsunderstøttelseslovens Gyldighedstid. Man frygtede for, at man paa ny skulde faa vakt den Uro, som dermed følger, og man vilde undgaa det Mishag i vide Kredse, som dette vilde give Anledning til. Det er Aarsagen til, at man har ønsket at indskrænke Bevægelsesfriheden med Hensyn til Støtte i Trangstifælde til det, som her er foreslaaet; men under Hensyn til, at Taksterne er løftet saa meget højere op, at man har medtaget den Trediedel, overfor hvilken Kommunerne skulde have Dispositionsfrihed til Uddeling af procentvis lige store Tillæg til alle Aldersrentenydere, og under Hensyn til, at i Købstæderne Sygeplejebestemmelserne i det væsentlige opretholdes, har jeg været af den Opfattelse, at 5 pCt. vilde være tilstrækkeligt til at afhjælpe den Trang under særlige Forhold, som kunde opstaa blandt Aldersrentenyderne.

Derimod har jeg ment, at Spillerummet burde være noget større i Landkommunerne, hvor Sygeplejen heller ikke indgaar under et Skøn; paa Grund af de mere gennemsigtige Forhold i Landkommunerne, er der langt mere Sandsynlighed for, at man gennem et Skøn kan slutte sig til de enkeltes Trang, end Tilfældet er i Byerne, hvor man jo snarere af administrative Hensyn vil blive ført ind paa summariske Fremgangsmaader ved Skønnets Udøvelse. Jeg har ment, at 12½ pCt. vilde være tilstrækkeligt under Hensyn til Taksternes Højde og Nødvendigheden af at naa til en Bespærelse.

Det radikale Venstre har foreslaaet overalt en Bevægelsesmargen paa 15 pCt. Jeg kan naturligvis i og for sig kun udtale Tilfredshed med den Tilslutning i Princippet, som man saaledes har givet min Opfattelse paa dette Punkt. Men under Hensyn til, at man opretholder Sygeplejen i alle dens Former, saaledes som den hidtil har været givet, altsaa ogsaa opretholder Adgangen til lønnet Sygepleje i Hjemmet, og vil indføre Brændselshjælpen med 30 Kr. pr. Husstand i selve Loven, og dette udenfor den 15 pCt.s Bevægelsesfrihed, maa jeg mene, at man har sat Grænsen for vid under Hensyn til Taksthøjden og under Hensyn til, at disse 15 pCt. ikke har andet Formaal end at afhjælpe særlige Trangstifælde, hvor saadanne maatte findes og ikke er foranlediget af Sygdom. Jeg finder derfor, at man godt paa dette Punkt kunde have fulgt de Forslag, jeg stillede, og som Flertallet